

Farkas Gábor
...IMÁNKBAN RÁNK FESZÜL...

Megtorpan a rozsdás drótkerítés is
az Arany János utca elején. Nem
moccan az árnyék a járdaszegélyen,
minden áll, mint egy végérvényes tézis:

*Bőrért bőrt ad az ember, de a létért
mindent odaad!* Áram nincs. Ziláltan
elhadart sötétség-ízű imákban
ránk feszül, nem hagy magunkra a kétség.

A hírek szerint néhány napon belül
a téglagyárba hurcolják, akiket
munkára lehet fogni. Ki felkerül

a listára, élhet. Elhinni mégis
nehéz. Elkobozták tőlünk a hitet.
Ahogy érintjük egymást, csak mimézis.

*

Az emlékezést az ösztön takarja:
a kertet, a piacot, a verandát,
a kofákat, akik – mikor eladták
áruikat –, mind kiültek a padra

a standoknál megvitatni az árak
alakulását és a léthelyzetet.
Egyszerűbb, ha az ember könnyen felejt
hitet, szerelmet, családot, a házat,

ahol felnőtt, a Vörösmarty utcát
nyáron, mamát, ahogy éppen ruhát mos.
Az emberből az ösztönök ki tudják

űzni a múltat. Mikor összevernek
a délcegen feszes egyenruhások,
körmünkkel tépjük a rozsdát, nevünket.

*

Körmünkkel tépjük a rozsdát, nevünket
átírjuk, hogy ne jelentse a halált,
hagyományaink kopnak, mint az apák
hite. Hátunkat vetjük az esőnek,

hogy lemossa a hozzánk tapadt mocskot.
Pedig nem vagyunk mások, csak emberek;
olyanok, mint ők, akik most ellened
töltik fegyverük. Így mennek a dolgok,

röhögnek rajtad, leköpnek, gyaláznak.
Van azért egy-két megvásárolt barát,
jó szagú húst szerzünk, kósert. A házak

közt osonnak olyankor az illatok,
aztán magunkra húzzuk gettóba zárt
létünket, a kabáton a csillagot.